

עלילות בית הספר הראשון בקריה

כיום פועלים כמה ו' כמה בתי"ס ברחבי ה' קריה, לומדים בהם מאות (או שמא אלפים — אינו יודע בדיוק) תלמידים; מלמדים אותם עשרות מורים, יש תזמורת וח' גים מחוגים שונים ומג' רשי ספורט ומכנים מר' חיבי עין.

אולם, בית הספר הראשון של הקריה — אז, עדיין כפר אונו — היה שונה לחלוטין מבתי הספר של היום. חבר שים משפחות היו בכפר, ב' 1940, למרביתן ילדים פעוטים — ורק למספר קטן ילדים בגיל בית הספר. אולם — ללמוד צריך.

לכן נשכר חדר בודד בבית משפחת אייזנשטיין, הובא מורה צעיר בשם חשה כהן וארבע כיתות החלו בלימך ריהן: כיתות ג', ד', ו' וז', כתה ה' לא היתה, כי לא היו תלמידים מתאימים. כתות א' ו'ב' "למדו" יחד עם הגן, כשהמורה היא הגננת חיה.

בכל ארבע הכיתות למדו אחד עשר תלמידים, לפי הפרי יום כולקמן: כתה ג' — אברהם פייבוש, שושנה זייף, דוד אונגר; ד' — חנה פרט' יר, רחל זייף וזאב שפינגל' שטיין; ו' — (למדו ביחד) — רוד טיבור, חנה פייזר, אב' הם פרטלר ז"ל, שושנה הני' טברג ורותי גולדשמיט.

בשנה שלאחר מכן, הצטרפה ביתה ב' למוסד המפואר — כיתה שכללה ששה תל' מידים, ומצב זה חייב להגדיל את בית הספר בחדר נוסף, מ: המורה התחלף, והיה הפעם גבי. בשנה השלישית הצטרפו אספר תלמידים נוספים, והי' זורה התחלף פעם נוספת, וי' מאחר שמורה יחיד לא יכול היה ללמד שמונה כתות גם יחד, נאלצו תלמידי הכיתות הגבוהות, מה' ואילך, לחפש תורה ודעת בשדות-זרים.

משך חמש השנים הבאות, למדו תלמידי הכיתות הגבו' הות של בית-הספר היסודי כנחלת-גנים שליך רמת-גן, בהפסקה קצרה אחת — בה למדו כחצי שנה בכפר אונו, מסיבות שכבר אינן זכורות כיום.

אין מדור זה מתיימר להיות היסטוריה. זהו אוסף של זכרונות מפי ותיקי הקריה, על נושאים שונים ומגוונים; זכרונות שאנו מנסים לאמתם במידת האפשר — אך לא תמיד אפשרי הדבר. אם חלו טעויות — נשמח לקבל את הערותיכם בנדון. אם יש לכם סיפורים שטרם סופרו — נשמח לפרסמם.

גם בתוככי הכיתה לא היתה האווירה פורמלית במיוחד, וי' פעם שברה המורה אסתר את רגלה בעת משחק "תופסת" עם תלמידיה...

פעמים אחרות עסקו כולם — התלמידים והמורה — ב' רדיפה אחרי צאצאי שכנינו הערביים, שהיו נוהגים לידות אבנים, גושי-חול ושאר כלי' משחית על חלונות חדר בית הספר — כשהם (הערבים) מתחבאים בשדה התורמוס הגדול שליך המוסד.

מחזה נפוץ אחר, היתה אחת האמהות, שגרה בשכנות לבית הספר, שהיתה נכנסת באמצע

ואיך, בכל זאת, לימד מורה אחד ארבע — ואחר חמש כיתות? מצאו לכך ששה מקור' רית: כיתות א', ב', ג' למדו יחד, בעוד שכיתות ד' ו'ה' עסקו במה שקראו "עבודה עצמית". לאחר מכן למדו כ"י תות ד'—ה', בעוד שהכיתות הנמוכות עסקו בעבודה העצ' מית שלהן.

"עבודה-עצמית" היתה מושג נאה, שמאחוריו הסתתרה מצ' אות נעימה מאד: הפסקה ארוכה-ארוכה. בהפסקה זו נה' גו התלמידים ללכת הביתה, לעזור להורים או "לנדנד" להם (כל אחד לפי אופיו המיוחד) וכתום שעה של "ע' בודה-עצמית" — לחזור לבית הספר. כשמישהו שכח לחזור — וזה קרה — הרי שנעדרו 50 אחוז מאנשי הכיתה...

היה עם זאת, שיעורים בהם השתתפו כל הכיתות גם יחד — כל תלמידי בית הספר, כל האחד-עשר. היו אלה שיעורי הטבע, שהמורה סבר כי אין הבדל בין מה שצריכים ללמד את תלמידי כיתה ג' או ו'... הן למדו יחד "נושאים" — כגון "נושא הלבוש" או "גור' שא הבנין". אותה תקופה עדיין לא היו ידועות שביטות המר' רים הפופולריות כל כך היום; אך חופשים שלא מן המנין היו גם היו — כשהמורה איחר את האוטובוס (והיו רק שלושה אוטובוסים ביום לכפר-אונו, כשהשני מגיע בצהריים...) או כשחלה, דבר שקרה לעי' תים מזומנות למדי.

לעתים, משהיה חם מדי וי' מחניק בחדר הצר, היה המר' רה שמואל, או המורה ד"ר אסתר טרטי מוציאים את בית הספר כולו לטיול ממושך ב' שדות או בחורשות שבסביבה, ומלמדים אגב כך טבע, ידיעת הארץ וקצת תנ"ך.

השיעור ובידה ארוחת-בוקר לבנה יקרה — ארוחה שהלה סרב לאכול בביתו. איש לא מיחה בעד האם להכריח את בנה הסרבן לאכול בשעת השיעור, שכן, הזמן היה בשפע ואם השיעורים נסתיימו שעה-שעתיים לאחר המועד הקבוע מראש — לא היה מי שית' רעם מלבד התלמידים, כמובן. למרות אווירה חברתית זו, למרות הקושי העצום של מר' רה בודד החייב ללמד בעת ובעונה אחת חמש כיתות — הסתבר, כי בני הקריה לא היו תלמידים גרועים כל עיקר. משהגיע הזמן — כתה ה', כ' אמור, והתלמידים עקרו כדי ללמוד בבית הספר של נחלת-גנים, היו תמיד (ובכן, כמעט תמיד) מבין המצטיינים שב' תלמידי אותו בית-ספר...

על תחילת התודעה הי' בטחונית בקרב הנוער המקומי, ועל הנקמה הי' נוראה באמריקנים — בגליון הבא.

שמע ורשם: דן לוי

מה נשמע בדראכטן

קלאס פלט נשא אשה

מי שזוכר את קלאס פלט, אותו בחור צעיר שהגיע עם המשלחת מהולנד לבקר בקריית-אונו וכל כך התלהב מהמקום, עד שנשאר בו כחצי שנה — ודאי ישמח לשמוע, כי בימים אלה נשא קלאס לאשה נערה בלונדית נאה.

כמתנה לגישואין, הוקלטו על סרט לרשם-קול ברכות לזוג הצעיר מפי כל מכריו וידידיו בקריה. כן נושא הסרט גם ברכה מיוחדת מראש המועצה, אל החבילה שנשאה את הסרט המוקלט לדראכטן — צורפה גם מתנה צנועה.

גם בדראכטן חסרים טלפונים...

"תכונה" משותפת לדראכטן ולקריית-אונו נתגלתה הש' בוע, כאשר עיתונגה של העיר התאומה שלנו הודיע, כי עקב המצוקה החמורה בקווי טלפון בעיר, הוחלט להרחיב את רשת הטלפונים, על-מנת שכל תושב יוכל לקבל לביתו טלפון.

אולם בניגוד למציאות שלנו בקריית-אונו, כאשר מתעור' ררת בעיה מסוג זה בדראכטן — היא זוכה למלוא תשומת הלב. העירייה הודיעה, כי כבר החלה בהרחבת רשת הטל' פונים, וכי תוך שלושה חודשים בלבד (!) יוכל כל תושב דראכטן לקבל טלפון. מבלי שיאלץ לחכות לשם כך יותר משבועיים.

אכן, יש מה ללמוד מן התאומה שלנו מעבר לים...

אוכלוסיית דראכטן גדלה

על-מנת לספק כמות מספקת של מים לאוכלוסייתה של דראכטן, ההולכת וגדלה, החליטה העירייה לבנות משא' בות-מים חדשות, אשר תוכלנה לספק את מלוא הצרכים. תחנת השאיבה המרכזית הקיימת עתה בעיר (בה ביקרה גם המשלחת הישראלית) עובדת עתה במלוא הספקה, ותוך שנים מעטות שוב לא תענה על הדרישות.

תסכית טלביזיה ישראלית — בהולנד

צופי הטלביזיה בדראכטן חזו לפני שבועות אחדים בתסכית טלביזיה מיוחדת, אשר תיארה את מאמציו של יואל בראנד מישראל להציל את חייהם של אלפי יהודים מידי הנאצים בימי מלחמת העולם השנייה. השידור היה מרתק ועורר הד רב בציבוריות ההולנ' דית, שנתפרסמה בתרומתה הרבה להצלת יהודים בימי המלחמה.

מכונות כתיבה וחישוב
שרות מכירה קניה
טל. 733767

ע. ארדהיים

מרכז מסחרי חדש
"קיראון" 101/5

מרכז הנוער

א. הנדקנופה

קיראון מרכז מסחרי חדש
טל. 733789

בית מסחר של צעצועים
דברי ספורט מכל הסוגים.
תיקון רקטות טניס, ציוד
לשעשועים לכל הגילים.